

Хората дават мило и драго за такова нещо, а тебе като господар те молят, такъв лек и богат живот ти отреждат, и да не искаш . . . Грехота е . . .

— Но кой ще ви помага тук? — рече през плач Орфей. — Мама е слаба и болна.

— Виж го ти за какво се загрижил! — засмя се кротко бащата. — Ами нали ще сме богати вече, ти забравяш това. Ще си вземем работници, овчари . . . Толкоз имот трябва да се гледа и да се работи. Пък ако не идеш, ще си останем бедни както до сега . . . Тогава и майка ти ще се съсипе. . . А инък ще си седи в къщи и ще си гледа здравето.

Орфей пак наведе глава и пак замълча.

— Пък ако не идеш доброволно, този човек ще те вземе на сила, — заключи бащата. — Тогава и тебе няма да те има тука, и ние ще си останем бедни. И тогава майка ти съвсем ще грохне. . .

Орфей мислеше за майка си. Жал му беше за нея. Мислеше и за Дика. Как ще я остави, как ще я забрави, как ще живее без да я вижда, без да я среща, без да чува хубавия, звънкия ѝ глас? Мислеше и за цялата тази дивна околност сред която беше се родил и отраснал. Мислеше за Орлов камък, отдето се виждаше Дикината къща и дето така свиреше с малката си свирка, та гората занемяваше . . . Как ще ги остави, как ще ги забрави, и дали ще се върне за да ги види пак?

— Е, какво, ще идеш ли? — наведе се бащата.

— Но ще ме пуснат ли да се върна когато поискам? — дигна светлите си очи Орфей.

— Ще те пуснат! — отговори твърдо баща му.

— Добре, ще ида тогава! — заяви решително Орфей и скри свирката в торбичката си.

Привечер той се изкачи върху най-високата канара на Орлов камък и там изплака всичките си